

Obsah

Poděkování	7
Předmluva k prvnímu brožovanému vydání	9
Úvod	13
Kapitola 1 – Jak se z holocaustu dělá kapitál	19
Kapitola 2 – Podvodníci, kšeftaři a dějiny	39
Kapitola 3 – Dvojité vydírání	63
Závěr	101
Doslov – Humanistické židovství proti kultu holocaustu (<i>Pavel Barša</i>)	107
Poznámky	126
Přehled některých židovských organizací	149

„Zdá se mi, že holocaust je prodáván – a ne vyučován.“
Rabín Arnold Wolf, ředitel na Univerzitě Yale
(M. Berenbaum, *After Tragedy and Triumph*,
Cambridge, 1990, s. 45.)

Předmluva k prvnímu brožovanému vydání

Průmysl Holocaustu vzbudil po svém vydání v roce 2000 značnou reakci v mezinárodním měřítku. V jednotlivých zemích vyvolala kniha národní diskuse a dostala se do čela bestsellerů v Brazílii, Belgii, Holandsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku. Každé velké britské noviny jí věnovaly nejméně jednu celou stránku, francouzský *Le Monde* dokonce dvě a úvodník. Kniha se stala tématem mnohých rozhlasových a televizních pořadů a zabývalo se jí několik dokumentárních filmů. Nejbouřlivější reakci vzbudila v Německu. Tiskové konference při příležitosti německého vydání knihy se zúčastnilo více než 200 novinářů a nevázané veřejné diskuse v Berlíně bylo přítomno více než 1 000 účastníků (více než 500 dalších se pro nedostatek místa nemohlo zúčastnit). Během několika týdnů se německého vydání prodalo více než 130 000 výtisků a během několika měsíců vyšla tři pojednání, která na knihu reagovala.¹ V současnosti je plánováno přeložení *Průmyslu Holocaustu* do dalších šestnácti jazyků. /Mezitím byla kniha přeložena do 19 jazyků./

S hlasitou reakcí v zahraničí kontrastovalo počáteční ohlušující ticho v USA. Žádná hlavní média knihu nezaznamenala.² Spojené státy jsou společnou centrálou průmyslu Holocaustu, a tak toto mlčení působilo asi tak, jak by ve Švýcarsku zapůsobila pomyslná studie dokazující, že čokoláda způsobuje rakovinu. Když se pozornost věnovaná knize v zahraničí již nedala ignorovat, byla kniha pohřbena hysterickými odsuzujícími komentáři, které byly uveřejněny ve vybraných sdělovacích prostředcích, jež převzaly úlohu veřejného mediálního soudce. Dva z nich si zvláště zaslouží pozornost.

New York Times slouží jako hlavní propagační prostředek průmyslu Holocaustu a jsou v první řadě odpovědné za podporu kariéry Jerzyho Kosińskiego, Daniela Goldhagena a Elieho Wiesela. Zmínky o holocaustu v nich z hlediska četnosti následují těsně za zprávami o počasí. Je příznačné, že *Rejstřík New York Times* z roku 1999 obsahuje 273 zmínek o holocaustu. Pro srovnání: ve stejném období se objevilo 32 zmínek týkajících se celé Afriky.³ *New York Times Book Review* otiskl 6. srpna 2000 velkou recenzi na *Průmysl Holocaustu* („Příběh dvou holocaustů“) od Omera Bartova, izraelského vojenského historika, který se stal odborníkem na holocaust. Bartov v ní zesměšňuje teorii o prospěchářích holocaustu jako novou variantu *Protokolů sionských mudrců* a spouští palbu invektiv: „bizarní“, „odporný“, „paranoidní“, „svéhlavý“, „ostrý“, „neslušný“, „nezralý“, „ješitný“, „arogantní“, „hloupý“, „procovský“, „fanatický“ atd.⁴ V báječně absurdním pokračování za několik měsíců náhle Bartov úplně mění svůj názor. Napadá „rostoucí počet prospěchářů holocaustu“ a jako zářný příklad uvádí právě tuto knihu – *Průmysl Holocaustu* od N. Finkelsteina.⁵

Redaktor časopisu *Commentary* Gabriel Schoenfeld publikoval v září 2000 prudký útok nazvaný „Reparace holocaustu – rostoucí skandál“. Když se zabýval fakty rozebíranými ve třetí kapitole této knihy, obvinil prospěcháře holocaustu mezi jiným z toho, že „bezuzdně používají jakýchkoliv způsobů, které jim mohou být prospěšné, ať už jsou jakkoliv neslušné, nebo dokonce nepoctivé, a přitom se halí do rétoriky za svatou věc“, a „tím přizívají antisemitismus“. Přestože celá jeho obžaloba odpovídá přesně duchu *Průmyslu Holocaustu*, očernil Schoenfeld v tomto a následujícím článku⁶ v časopise *Commentary* knihu i jejího autora jako „radikální“, „pomatené“, „výstřední“ a „bizarní“. V dalším článku pro *Wall Street Journal* (11. duben 2001) napadl Schoenfeld „nové prospěcháře holocaustu“ a došel k závěru, že „v současné době nepřicházejí nejvážnější útoky na památku holocaustu ze strany jeho popíračů, ale ze strany bezskrupulózních právníků a pisálků“. I toto obvinění je přesnou ozvěnou *Průmyslu Holocaustu*. Schoenfeld mě milostivě

hodil do jednoho pytle s popírači holocaustu jako „zřejmého pomatence“.

Oba závěry týkající se knihy – jak jedovatá, tak i přiměřená kritika – jsou pozoruhodným výkonem. To, co předvedli Bartov a Schoenfeld, mi připomíná moudrost, kterou mi předala má zemřelá matka: „Není náhodou, že Židé vymysleli slovo *chucpe*.“ V naprosto odlišném duchu jsem měl to vzácné štěstí, že nesporný doyen odborníků na holocaust Raul Hilberg argumenty uváděné v *Průmyslu Holocaustu* několikrát veřejně podpořil.⁷ Před jeho učeností a bezúhonností se člověk musí sklonit. Možná, že není náhodou, že Židé rovněž vymysleli slovo *menč*.

Norman G. Finkelstein
New York, červen 2001